

Peter Frantz

13

© 2025 P. Frantz / Uitgeverij U2pi

Titel: 13

Auteur: Peter Frantz

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 722 7

NUR: 303

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

INHOUD

Eeuwig leven	7
De lookalike	34
De zielsverhuizing	61
Nobelprijs voor de vrede	85
De man uit de hel	105
Fabriek van spionnen	124
Lobaloko	157
Topiqland	182
Het hazenpad	206
Syncopes	227
De bekentenis	248
De robobombus	267
Het zombievirus	295

EEUWIG LEVEN

Apotheker Derk Koevermans was in alle staten.

Drie weken geleden had hij zijn zieke Golden Retriever ingespoten met een zelfgemaakt preparaat, een laatste redmiddel. Sindsdien had hij regelmatig hoopvol in de hondenmand gekeken, maar helaas. Na een week was hij opgehouden met zijn inspectie en hij had aangenomen dat zijn ultieme poging was mislukt.

Begin van de nieuwe week kwam het hem voor dat de hond kleiner was geworden, maar hij had die gedachte direct weer verworpen. Onmogelijk toch...

Deze morgen staarde hij met grote ogen in de mand waar een krabbelende, piepende pup hem met trouwe hondenoogjes aanblikte.

‘Wat is dit, zeg...’, mompelde hij tussen zijn tanden door.

Derk was de trotse eigenaar van een zelfstandige openbare apotheek in Zandvoort. Zijn vader Wim was die ooit begonnen en voor Derk lag daarmee een gespreid bedje klaar. Het was hem van kindsbeen af met de paplepel ingegoten, het spelen met retorten, het doen van kleine proefjes onder vaders toezicht, het geheimzinnige samenvoegen van twee chemicaliën die sissend, rokend en borrelend tot leven kwamen.

Vanaf de middelbare school wist hij het zeker, hij wilde in zijn vaders voetsporen treden. En maar goed dat hij het had gedaan. De ontwikkelingen in apothekersland waren zo snel gegaan dat zijn vader het amper kon bijbenen en het plotse-

ling overlijden van zijn vrouw was de nekslag geweest. Hij had maar wat graag de boel aan Derk overgedragen.

Derk runde de apotheek inmiddels al ruim tien jaar en hij kon zich niets anders wensen. Hij woonde naast de apotheek samen met zijn vrouw Julia en zijn tweelingdochters Mirjam en Lize. Elk weekend waren ze te vinden op een van de mooie wandel- en fietsroutes langs de kust.

Derk was dol op zijn werk maar het meest hield hij van de magistrale bereiding, het zelf medicijnen maken. Natuurlijk wist hij van het patentrecht, maar toen een patiënt werd geconfronteerd met een absoluut noodzakelijk medicijn dat niet leverbaar was, nam hij de handschoen op en bereidde het zelf. ‘Ik kan die patiënt toch moeilijk dood laten gaan’, was zijn verweer.

Het was het begin van een nieuw spoor. Meestal ging het om medicijnen waarvan het octrooi was vervallen. Soms ook om dure medicijnen die niet of mondjasmaat vergoed werden. Derk maakte ze tegen een prijs die een fractie was van de gangbare. Hij bouwde zijn laboratorium zelfs uit. Wanneer nodig nam Derk de productie in eigen hand. Het gaf hem meer bevrediging dan de verkoop van door de farmaceutische industrie vervaardigde medicijnen.

Derk kwam op internet een verhaal tegen met als titel: *Het eeuwige leven is mogelijk*. Daarin werd een biomedicijn in het vooruitzicht gesteld dat zou voorkomen dat de mens ouder werd en stierf. Nu zat hij op het puntje van zijn stoel.

Kort daarna viel zijn oog op een artikel in een medisch tijd-

schrift over het UMC Utrecht. Daar lag een stofje in de ijskast waarmee de dood weliswaar niet kon worden voorkomen, maar dat mensen wel ouder en fitter kon maken. Bij muizen was het al gelukt, bij mensen mocht het nog niet toegepast worden maar 'het is slechts een kwestie van tijd voordat het zover is', beweerde men.

Derk hoorde bij gerucht dat het stofje vrij te verkrijgen was via Alibaba en hij kocht het uit pure nieuwsgierigheid. Hij had nog geen tijd gehad om het te analyseren en het lag nog onaangeroerd in de vriezer.

De onderzoeker in Utrecht noemde het een sloopkogel die beschadigde cellen zou elimineren, daarmee de levensduur verlengde en de gezondheid verbeterde. De verzwakte muizen waarop het getest was werden gezonder en fitter en ze werden ook hariger. Derk was benieuwd naar de werkzame stoffen.

Terwijl de sloopkogel nog steeds in de vriezer lag, werd Derks aandacht getrokken door het artikel: *De onsterfelijke kwal: een blik op zijn ongebruikelijke lange levensduur.*

Het is als met de aankoop van een nieuwe auto, schoot het door Derk heen. Als je een Fiat koopt zie je daarna alleen Fiats op de weg. Zo is het ook met dit fenomeen van onsterfelijkheid en eeuwig leven, je leest iets dat je aandacht trekt en plots vallen je alleen maar artikelen op met deze inhoud.

'Elk levend organisme op aarde heeft een beperkte levensduur,' zo begon de tekst. 'Er is echter een uniek wezen dat dit idee uitdaagt: de onsterfelijke kwal. Deze opmerkelijke soort, de *Turritopsis dohrnii*, bezit het vermogen om zijn cellen terug te brengen en in wezen terug te keren naar een jeugdige staat.'

Derk vergat zijn omgeving en las: ‘De onsterfelijke kwal, een kleine kwal met een diameter van slechts vier tot vijf millimeter, kan wanneer hij geconfronteerd wordt met ongunstige omstandigheden zijn volwassen cellen omzetten in onvolwassen cellen. De kwal drukt als het ware op de resetknop van zijn levenscyclus. Daarmee ontsnapt de kwal aan de dood en hij garandeert zijn overleving. Hij stelt zijn biologische klok opnieuw in en hij krijgt een hernieuwd vermogen om nieuwe jeugdige cellen te ontwikkelen.’

Derk was niet meer te houden. Drie artikelen kort na elkaar, dit kon geen toeval zijn. Hij dacht niet langer na en ging op jacht naar een paar van deze kwalletjes die leefden in warme kustwateren zoals de Middellandse Zee.

Het had nogal wat voeten in de aarde, het bleek een beschermde diersoort, maar via een contact in Italië lukte het. Hij bewaarde ze als een schat in een aquarium van tweehonderd liter. Een preciaire operatie, want niet alleen voeding, temperatuur, het zuurstof- en zoutgehalte luisterden nauw, maar ook de verlichting.

Hij moest nog wat geduld oefenen tot de kwalletjes voor nageslacht hadden gezorgd, maar dan kon hij echt beginnen met zijn onderzoek. Zijn goede zorg en professionele aquarium zorgden al snel voor nageslacht bij de kwalletjes.

Nog in gedachten over zijn succes opende hij 's avonds de deur. Geen Bobby om hem te begroeten. In plaats daarvan braaksel op de deurmat en een bleke Julia die bezig was om het op te ruimen. Voordat hij kon vragen wat er aan de hand was,

draaide ze zich om en liep naar het toilet waar ze haar hart uit haar lijf kotste. Hij rook nu ook de zure stank die van de deurmat opsteeg. Met grote passen stapte hij over de ellende heen en vond zijn dochters bezig om Bobby te vertroetelen.

‘Pap, je was zo bezig met je werk. Je hebt niet eens gemerkt hoe ziek Bobby is. Nu wil hij niet eten. En als hij al iets eet komt het er direct weer uit.’

De dierenarts gaf geen hoop. ‘Bobby is nu negen jaar en voor een hond als dit is dat een leeftijd waarop problemen kunnen ontstaan. Zijn ingewanden hebben het begeven. Ik zal wat medicatie meegeven en zie het dan nog even aan. Anders moeten jullie echt overwegen of het niet beter is hem te laten inslapen.’

De meiden waren er kapot van en kregen tranen in de ogen als ze naar de doodzieke Bobby keken. Het ging Derk en zijn vrouw Julia aan het hart. ‘We kunnen hem niet missen’, zeiden de meisjes voortdurend.

‘Kun je nu echt niks doen?’ vroeg Julia op een avond aan Derk. ‘Je kunt toch wel iets maken in je lab dat Bobby nog wat tijd geeft?’

Het idee gaf Derk vleugels. Als hij nu eens in staat was om Bobby erdoorheen te slepen...

Derk haalde de sloopkogel uit de vriezer en gebruikte een kleine hoeveelheid om Bobby daarmee te injecteren. Hij zag er geen probleem in, als Bobby het niet overleefde dan was dat op zich erg, maar die zou ook zonder injectie niet overleven. Dus met een gerust geweten wachtte hij af.

Na een week was er geen verandering. Bobby was niet zieker geworden maar beter werd hij ook niet. De meisjes keken Derk verdrietig aan, wat door zijn ziel sneed.

‘Kun je nu echt niks meer voor hem doen, pap?’ was hun smeekbede.

‘Ja, Derk, kijk nog eens in je apothekerstoverdoos’, voegde Julia toe.

Derk had geen aansporing meer nodig. Hij verdween in zijn laboratorium en brouwde een cocktail van het sloopkogelstofje dat hij vermengde met cellen uit de jonge poliepen van een paar kwalletjes en voegde nog wat chemicaliën toe onder het mom: baat het niet, schaden zal het ook niet. Hij legde exact vast welk middel en in welke hoeveelheid hij gebruikte.

Onder het toeziend oog van vrouw en dochters spoot hij het middel in bij Bobby. De hond lichtte zelfs zijn kop niet op.

‘Nu kunnen we alleen maar afwachten’, zei hij. ‘Als dit niet werkt, dan kunnen we niks meer voor hem doen.’

‘Gaat hij dan dood, pap?’ snikten de meisjes in koor.

‘Ja, dan moeten we hem laten gaan’, zei Julia met tranen in de ogen.

Ze zagen geen verbetering.

Derk en Julia bereidden de meisjes voor op het laten inslapen.

‘Misschien moet je een dezer dagen dan maar met hem naar de dierenarts’, zei Julia. ‘Dan zien we het niet en is hij ineens weg.’

‘Nog even afwachten’, zei Derk, hoewel hij niet geloofde dat het middel nog iets zou doen.

Terwijl Derk stom van verbazing in de hondenmand keek naar het piepende schepseltje, kwam Julia op het geluid af.

Ze wierp een blik in de mand, keek Derk stralend aan, vloog hem om de hals: ‘Wat slim van jou, Derk. Bobby stiekem wegbrengen en zijn kleine vervanger al in de mand. Dan komt de pijn minder hard aan. Geweldig van je lieverd.’

Derk keek haar schaapachtig aan, deze uitvlucht had hij zelf niet zo gauw bedacht. Het bespaarde hem het eerlijke verhaal. Beter ook maar, want dit moest hij zelf eerst even verwerken.

Julia riep de meisjes: ‘Kom eens dames. Pappa heeft een verrassing voor jullie.’

De meiden vlogen af op het schattige kleine diertje, knuffelden het dat het een lieve lust was en vroegen alleen: ‘En waar is Bobby nu?’

‘In de hondenhemel’, zei Julia snel. ‘Nu heeft hij geen pijn meer.’ Blijkbaar gaf het voldoende verklaring, want ze hadden alleen maar aandacht voor de nieuwe pup.

‘Hoe noemen we hem?’ vroeg Julia.

‘Gewoon weer Bobby’, zeiden de meiden. ‘Hij lijkt immers sprekend op de oude Bobby.’

‘Ja, nu jullie het zeggen’, zei Dirk, dankbaar voor dit opstapje.

Voor Julia en de meiden was het boek dicht, merkte Derk. Ze hadden de verdwijning van Bobby voor zoete koek geslikt.

‘De koning is dood, leve de koning’, schoot het door Derk heen. Onmiddellijk gevolgd door de gedachte: zou dat ook zo zijn als ik ooit mijn hoofd neerleg, zouden ze me dan ook zo snel vergeten? In een flits realiseerde hij zich: dat zal dus nooit

gebeuren. Als ik mezelf inent met mijn cocktail dan leg ik mijn hoofd niet neer, dan leef ik eeuwig voort. Maar wat zouden ze dan doen met mij als baby? Wat een vraag, die moet ik maar snel vergeten.

Derk bleef de hele dag van de leg. Het geheim van de herboren Bobby drukte zwaar op hem. Wat moest hij hiermee? Hij was in staat gebleken om via zijn injectie een dier niet alleen van de dood te redden, maar ook om hem herboren te laten worden. De pup in de mand was immers gewoon nog Bobby maar zijn cellen waren teruggekeerd naar een jeugdige staat. Hij was weer de pup die ze ooit in huis hadden gehaald. Zou dit ook bij een mens kunnen? Als dat zo was, dan had hij iets in handen dat onvoorzienbare gevolgen had. Wat moest hij nu doen? Zwijgen en vergeten was misschien de beste optie. Of toch niet?

Het bleef door Derks gedachten spelen. Zou het niet beter zijn de kwallen in het vuilnisvat te gooien en gewoon wat leuke visjes in zijn aquarium te doen, een goudvis, of een gup, zoals hij als kind had gehad? Moest hij het stofje dat hij bij Alibaba had gekocht niet door het toilet spoelen en de formule die hij zo nauwkeurig had opgeschreven verbranden? Moest hij maar gewoon genieten van zijn werk en zijn gezin, zou dat niet vele malen beter zijn?

Maar stel dat het bij een mens zou werken, en daar leek het op, dan had hij een medische vondst zonder weerga in handen. Hier zou een golf van optimisme vanuit gaan, iets dat de wereld momenteel hard nodig had. Dat mocht toch niet verloren gaan?

Hij lag er wakker van. Julia merkte het en vroeg: 'Is er iets Je bent zo afwezig.'

Een innerlijke rem weerhield hem om zijn vinding publiek te maken. Misschien was het de hoon die hem zou overkomen als het niet was wat hij dacht. Dat cellen zich konden vernieuwen en mensen redden van bijvoorbeeld kanker, dat was op zich geen nieuws. Maar dat door middel van zijn cocktail levende wezens gered werden van de dood en terugkeerden naar hun jeugdige staat, dat was fenomenaal nieuws. Alleen, het was nu wel gelukt bij Bobby, maar het was niet gezegd dat dit ook zou werken bij een mens. Hoe dat te bewijzen?

Na een week piekeren kwam Derk tot het besluit geen onomkeerbare stappen te nemen.

Maar hij moest zijn verhaal wel aan iemand kwijt. Hij moest zijn vinding met iemand delen. Iemand die het kon begrijpen en die hij in vertrouwen kon nemen.

Het werd professor doctor Hector Kostermann, tijdens zijn studie een van de hoogleraren aan de Universiteit Utrecht en inmiddels met emeritaat. Met zijn kalme en erudiete aard was hij de juiste man om hem op weg te helpen.

De professor ontving hem in zijn fraaie grachtenpand aan de Nieuwegracht. Derk was vol bewondering voor de behuizing en een spontaan 'wow' ontglipte hem.

'Er was hier vroeger zelfs een apotheek gehuisvest', lachte de bejaarde professor. 'Je kunt dus zeggen dat ik in stijl gebleven ben.'

De professor was destijds een stevige, lange man. Nu leek hij

gekrompen. Hij zag er broos uit en liep met een stok. Van zijn forse bos haar was ook weinig meer over. Maar zijn ogen keken Derk vol levenslust aan en hij kwam direct ter zake.

‘Ik ben wel nieuwsgierig wat er zo dringend en zo geheim is aan jouw verhaal. Vertel, wat is er aan de hand.’

Terwijl Derk sprak zag hij de verbijstering tegenover zich groeien.

Na zijn uitleg bleef het verdacht stil. Had de man het niet begrepen, was hij geestelijk aan het aftakelen en moest hij het nog maar eens uit de doeken doen?

De professor keek hem ernstig aan en zei: ‘Daar heb je jezelf met wat moois opgezadeld, apotheker Derk Koevermans.’

Ja, zo ver was hij zelf ook wel.

‘Zeker, maar hoe zou ik dit nu het beste aanpakken? Wie kan ik vertrouwen, want als dit in verkeerde handen valt...’

‘Ik moet nadenken. Schenk ons eerste maar een kopje thee in’, wees de professor op een theemuts en twee kopjes die een eindje verder op een dienblad stonden.

De professor deed er het zwijgen toe. Damp steeg op uit de kopjes en een vage sfeer van geheimzinnigheid liet Derks ongeduld steeds groter worden.

Na een slok thee sprak de professor: ‘Als het waar is wat je zegt, en jou kennende twijfel ik daar niet aan, dan hoeft ik je niet te zeggen wat hier de implicaties van zijn. Maar voordat we het daarover hebben, mist nog een essentiële stap: je hebt niet bewezen dat het ook bij mensen werkt. Want pas dan kun je de wereld echt op zijn grondvesten laten trillen.’

‘Maar hoe zou ik dat kunnen bewijzen?’

‘Tja, door het te testen op een mens, maar dat zal niet te

realiseren zijn zonder dat iedereen in Nederland die denkt daar iets over te zeggen te hebben zich ermee bemoeit, en dat is iets wat je nu niet moet willen, toch?’

‘Daar ben ik het helemaal mee eens.’

Derk ging huiswaarts in een niet al te opgewekte stemming.

‘Kom zo snel mogelijk langs’, belde de professor drie dagen later.

Diezelfde middag zat Derk weer aan tafel bij de professor. Gespannen als een veer. Wat zou er veranderd zijn ten opzichte van de vorige keer?

‘Derk, ik heb de oplossing voor je, denk ik tenminste’, begon de professor. ‘Het is uiterst simpel en effectief en zonder risico voor jou. Ik zal het heel kort schetsen: Jij geeft mij het middel dat je hebt ingespoten bij die hond van je. Ik injecteer mezelf daarmee en dan wachten we af. Als het werkt heb je je onomstotelijke bewijs. Als het niet werkt kunnen er twee dingen gebeuren: helemaal niks, nou dan zijn we net zo ver als nu. Of ik ga eraan dood en dan is er niks verloren, in dat geval ga ik ook het eeuwige leven tegemoet alleen niet hier. En ik zal het hier niet missen, ik ben oud en der dagen zat en heb niemand om me heen. Dus wat denk je?’

Derk was perplex. Wilde de professor zich als proefkonijn aanmelden? Wat een gebaar.

‘Ik zal je zwijgen maar zien als instemming?’ zei de professor.

Derk knikte, onder de indruk.

Na een paar tellen haalde de professor een brief tevoorschijn en

legde die voor Derk neer.

‘Hierin heb ik het scenario verwoord. Lees het eerst en dan hoor ik wel of je nog steeds bij je instemming blijft.’

Aan ieder wie dit aangaat.

Ik, professor doctor Hector Kostermann, verklaar hierbij het volgende:

Sinds mijn pensionering ben ik op zoek naar het geheim van onsterfelijkheid voor de mens. Op zoek naar een middel dat voorkomt dat de mens sterft van ouderdom. En na veel pogingen heb ik dat middel gevonden. Het bewijs daarvan ligt nu voor u, een herboren Hector, van wie de oude volwassen cellen zijn getransformeerd in onvolwassen cellen. Ontsnapt aan de klauwen van de dood en teruggekeerd naar zijn jeugdige staat.

Ik verklaar dat ik mezelf dit middel geheel vrijwillig heb toegediend zonder dwang of hulp van derden.

De formule die de wereld in staat kan stellen dit middel te maken heb ik in handen gegeven van een derde, wiens naam ik niet zal noemen. Alle rechten draag ik bij deze aan hem over en het is aan hem om naar buiten te treden met mijn vinding waar en wanneer hem dat goedddunkt.

Het enige dat ik vraag is om een lief adoptiegezin voor mij te vinden.

Hector Kostermann

Derk was met stomheid geslagen. Wat een vondst.

‘Je snapt, Derk, dat jij hier volkomen buiten blijft, behalve dan dat je het wereldkundig kunt maken waar en wanneer je wilt?’

‘Prima lijkt me.’

‘Maar het zal voor de buitenwereld dus niet jouw vinding zijn maar de mijne, en dat zal altijd zo blijven, ook daar kun je je in vinden?’

‘Zeker. Zonder enig probleem.’

‘Je moet het middel een dezer dagen maar bij me brengen en nadat ik het heb toegediend zal ik alles opruimen zodat niemand ook maar iets kan achterhalen.’

‘U hebt ook aan alles gedacht, hè?’

‘Jazeker. En jij hebt en houdt alle troeven in het diepste geheim in handen. Mooi toch?’

Een dag later ging Derk naar de professor met het middel en een injectiespuit.

Het was een emotioneel afscheid.

Nu begon het wachten.

De kranten stortten zich op het nieuws.

Is het eeuwige leven nabij? opende de Telegraaf.

Drama of blijspel in Utrecht? was de kop bij het AD.

In beide artikelen werd de brief van professor Kostermann onverkort opgenomen en verslag gedaan van de vondst van de baby in het huis van de professor na een anoniem telefoontje aan de politie.

Is dit een grap of werkelijkheid, vroeg het AD zich af en beantwoordde die vraag met: *‘Dit kan geen realiteit zijn. Wij verwachten de professor een dezer dagen terug te zien met de mededeling dat hij de wetenschappelijke wereld flink te pakken heeft*

genomen.'

Voortbordurend op hun eigen werkelijkheid stelden ze de vraag: *'Van wie is dan de baby? Iemand moet die toch missen.'*

Zo overtuigd van het eigen gelijk waren ze bij De Telegraaf blijkbaar ook niet, want men liet een vluchtweg open: *'Mocht een dergelijk middel toch door de professor zijn ontdekt, dan wordt dit een doorbraak die de wereld opzadelt met oneindig veel vragen.'*

De krant sloot af met: *'Zolang de huidige bezitter van het middel niet opduikt met het bewijs, blijft het dus de vraag of de wereld voor een schokkende omwenteling staat of dat sprake is van een misplaatste grap.'*

De ministerraad boog zich erover.

Een beperkt aantal ministers was sceptisch. Ze wilden met 'eerst zien en dan geloven' snel overgaan naar het volgende agendapunt. De meesten namen het bloedserieus en huiverden bij de mogelijke gevolgen voor hun portefeuille.

Het werd doodstil toen de minister-president het agendapunt aftrapte met de conclusie van het forensisch onderzoek. *'Onomstotelijk is vastgesteld dat de baby de professor zelf is. Het bewijst dat we zijn brief serieus moeten nemen.'*

Het gelach was acuut verstomd en de aandacht was gevangen.

De minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport hapte naar adem. *'De consequenties hiervan zijn onvoorstelbaar groot, collega's. Als niemand meer hoeft te overlijden aan ouderdom dan staan we voor de vraag: willen we dat? En zo ja, dan zijn de*

problemen die we nu hebben met de verschillende crises een peulenschil bij wat ons te wachten staat.’

De collega van Volkshuisvesting viel haar onmiddellijk bij: ‘Dan is het woningtekort van nu helemaal niks vergeleken bij wat dan op ons afkomt.’

De minister van Defensie zag een lichtpuntje: ‘Voor mijn ministerie is het tekort aan manschappen dan in no-time opgelost.’

De minister van Infrastructuur zag een andere beer op de weg: ‘Als er niemand meer doodgaat, dan wordt Nederland een grote file. Nu al rijden ruim negen miljoen voertuigen kriskras door het land, als ze al rijden, maar dan wordt het er een veelvoud van.’

De minister van Buitenlandse Zaken koos een andere invalshoek: ‘Als de social media dit bericht oppikken, en dat zal snel gebeuren, dan heb ik binnen een tel mijn buitenlandse collega’s aan de telefoon met de vraag wanneer en hoe ze over het middel kunnen beschikken. En wat moet ik dan zeggen?’

De minister-president greep in: ‘Collega’s, tegenhouden van het nieuws gaat niet meer, maar het is noodzakelijk dat we achterhalen wie de formule in zijn bezit heeft om dan de procedures te volgen. Anders zijn de gevolgen inderdaad niet te overzien.’

De minister van Volksgezondheid viel hem bij: ‘Helemaal eens. Het traject van goedkeuring moet doorlopen worden, wat lang kan duren, en dat geeft ons ondertussen de mogelijkheid om ons standpunt te bepalen.’

De minister van Justitie reageerde: ‘Tenzij het middel illegaal op de markt komt en collega’s, daar hebben we voorbeelden van. Dan lopen we weer eens achter de feiten aan en is

de beer los.’

De minister van Economische Zaken zag nog een lichtpunt: ‘Stel dat dit middel doet wat beweerd wordt en we zouden het goedkeuren, dan denk ik dat we het alleen in Nederland moeten toelaten. Het zal onze concurrentiepositie enorm verbeteren. Immers, we maken dan een eind aan de krapte op de arbeidsmarkt en kunnen eventueel door een gericht beleid al die arbeidskrachten sparen die we het hardst nodig hebben.’

‘Ho, ho’, stoof de minister van Sociale Zaken op. ‘Bedoel je met gericht beleid dat we sommige mensen wel het middel zouden moeten geven en andere niet?’

‘Dat kan een optie zijn. Als we veel intellect nodig hebben voor de informatietechnologie dan willen we die mensen toch behouden? En als we geen administratief personeel meer nodig hebben dan kunnen we die mensen het middel onthouden. Iedereen sparen, dat zal nu eenmaal niet gaan als ik de zojuist geschetste doembeelden langs hoor komen. We staan voor harde keuzes.’

Er viel een doodse stilte, tot de minister van Sociale Zaken net hard genoeg zei: ‘Te veel naar Trump geluisterd, collega, The Netherlands first?’

De minister-president besloot: ‘Ik zal straks in *het gesprek met de minister-president* een oproep doen aan diegene die de formule in handen heeft om zich bekend te maken. Daarnaast zal ik een brief aan de Kamer sturen met onze zorgen. Als het middel inderdaad voorkomt dat mensen door ouderdom sterven, gaan we stevige debatten tegemoet.’